

РЕШЕНИЕ

№ 7921

гр. София, 30.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 14.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1177** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. Т. С., срещу Решение № 2153-21-5 от 09.01.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-206/27.08.2015 г., подадена срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/. Навежда твърдения за незаконосъобразност на оспорените актове поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъобразяване с целта на закона. В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. Х. поддържа жалбата, моли се съдът да отмени обжалвания административен акт. Моли за присъждане на сторените съдебни разноси съгласно списък по чл. 80 от ГПК. Представя писмени бележки, в които подробно излага своите доводи.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ С.-град, представляван от юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер. Представя писмени бележки.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 08.01.2015 г., със Заявление вх. № МП-3363/08.01.2015 г., С. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ при условията на П.. 4,

ал. 1 от ПЗР на КСО. Към подаденото заявление е приложил всички необходими документи, с които е разполагал към онзи момент, удостоверяващи осигурителен стаж и възраст, надлежно издадени му от съответния осигурител.

С Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. длъжностно лице по ПО към ТП на НОИ С.-град е отказало да отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по заявлението, приемайки, че лицето не отговаря на изискванията на П. 4 от ПЗР на КСО. В мотивите е посочено, че в издадените от ДФ „С.“ УП-3 № 339 от 05.04.2000 г. и УП-2 № 338 от 05.04.2000 г. е отразен доход за периода 01.01.1990 г. – 31.12.1992 г. в размер, значително надхвърлящ размера на средната работна заплата за страната за същия период. По отношение на представената от оспорващия трудова книжка № 1021 от 01.11.1976 г., длъжностното лице по ПО е посочило, че в нея е отразен осигурителен стаж за периода 01.01.1990 г. – 31.12.1996 г., положен в ДФ „Т.“, СО „Вагоностроене“ с печат на ДФ „С.“ СМИ „С.“. Въз основа на тези данни органът е приел, че М. С. към 08.01.2015 г. – датата на заявлението, има навършена възраст 59 години 04 месеца и 24 дни и трудов стаж от III-та категория труд – 17 г., 01 м. и 11 дни, поради което не отговаря на изискванията за 2015 г. – навършена възраст 63 години и 8 месеца и общ осигурителен стаж от трета категория – 38 години.

М. С. е оспорил разпореждането по административен ред, при което е постановено оспореното в настоящото производство Решение № 2153-21-5 от 09.01.2020 г. на директора на ТП на ПОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-206/27.08.2015 г., подадена срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по ПО. Направен е извод, че ПО правилно е приел, че по представените документи не следва да се зачетат осигурителен стаж и осигурителен доход на лицето. Относно Трудова книжка № 1021, издадена на 01.11.1976 г. от Ж. „Г. Д.“ – С., и Удостоверение обр. УП-30 № Х.-74-65/30.12.1989 г., изд. от осигурителя Ж. „Г. Д.“ – С., са изложени доводи за антидатиране и нередовност от външна страна - несъответствие между датата на издаване на удостоверението и съдържанието му - издателят на документа не е съществувал като правен субект към 30.12.1989 г. Относно Удостоверения образец УП-2 № 338/05.04.2000 г. и УП-3 № 339/05.04.2000 г., издадени от ДФ „С.“, административният орган е възприел изцяло изводите на длъжностното лице по ПО, че посоченият в него Булстат не е съществувал към датата на издаването им - 05.04.2000 г., тъй като ДФ е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 15.06.2011 г. Прието е, че тези УП-2 и УП-3 са нередовни и антидатирани. Освен това, в обр. УП-2 № 338/05.04.2000 г. и УП-3 № 339/05.04.2000 г. органът е посочил и факта, че в него фигурира графа „часове“, каквото изчисляване е станало възможно едва с допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обн. ДВ, бр. 112/2004г. и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обн. ДВ, бр. 25/2005 г., следователно посочената графа не следва да съществува в утвърден образец, издаден на 05.04.2000 г. Допълнително е посочено, че с решение от 13.08.1990 г. на СГС по гр.д. № 5208/1990 г. е регистрирана ДФ „С.“, факт, който противоречи на обстоятелството, че в трудовата книжка записът за стаж на жалбоподателя е от 01.08.1990 г.

По делото са представени както с административната преписка доказателства, така и писмени документи, събрани в хода на съдебното дирене, относими към правния спор. От представената Заповед № 2 от 08.01.1997 г. е видно, че временният синдик на ДФ „С.“ - Г. Х. е упълномощил последния директор Щ. Щ. да събира и съхранява всички разплащателни ведомости, досиета и останали документи, касаещи дейността на ДФ

„С.“, както и да издава обр. 30, УП-2, да оформя трудови книжки, както и други документи, необходими за пенсиониране пред С.. Върху заповедта временният синдик е положил печати на СО „Вагоностроене“, ДФ „С.“ СМИ „С.“ и ДФ „Т.“. Представено е по делото Заявление - Декларация на основание чл. 5, ал. 10 от КСО от Щ. Щ. от 15.07.2014 г., както и Приемо-предавателен протокол № 4696/28.07.2014 г., издаден от ТП на НОИ - С. град, с който приемателна комисия, назначена със заповед № 802/30.12.2010 г. на Директора на ТП на НОИ, приема от Щ. разплащателна и трудовоправна документация на ДФ „С.“ - Опис № 1/2014 г., съдържащ 18 бр. дела, 234 броя листа, с информация за времето от 01.01.1982 г. - 31.01.1999 г. Представена е и приета като доказателство по делото жалба от Щ. Щ. Щ. до Управителя на НОИ с вх. № 94щ-19-1/07.01.2015г., от която е видно, че в края на 2014 г. Щ. е направил опит да предаде в НОИ разплащателна документация, но от НОИ му е отказано приемане на документите поради извършвана проверка от МВР - [населено място]. По повод тази жалба с Писмо от Управителя на НОИ с изх. № 94щ-19-1 # 2/ 30.01.2015г. Щ. Щ. е уведомен, че неправилно е отказано от ТП на НОИ - [населено място] приемането на документацията на осигурителя, тъй като не съществува правно основание за отказ, свързано с извършваната проверка от МВР - [населено място].

Представен по делото е и приет като доказателство Протокол от 14.12.1999 г. на Комисия, съгласно Заповед № 281/14.12.1999 г. на директора на Ж., видно от който в архива на Ж. "Г. Д." [населено място] на 09.12.1999 г. срещу 10.12.1999 г. е възникнал пожар, в резултат на който е унищожена голяма част от разплащателната документация. Установява се също така от доказателствата по делото още, че всички подразделения от СО „Вагоностроене“ са съществували след 1989 г., било в ДФ „Т.“ (между 1989 г. и 1991 г.) или в ДФ „С.“ след 1991 г., и са осъществявали дейност, а прекратяване на стопански субекти, не е било налице. От представената Заповед № 54 от 14.06.1990 г. на Министерство на икономиката и планирането, представена от ответната страна, се установява, че от имуществото на фирма „Т.“ се предоставят 829 хил. лева за образуване на ДФ „С.“, като ДФ „С.“ поема съответна част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Т.“ по баланса ѝ към 31.05.1990 г.

По делото е представено и определение № 261210/31.03.2021 г. на СГС, НО, 21-ви състав, с което е отменено постановление от 02.03.2021 г. на СГП, с което е било прекратено наказателното производство по ДП № 42/2020 г. по описа на НСлС, пр.пр. № 14672/2019 г. на СГП и делото е върнато на СГП за извършване на необходимите процесуални действия. От определението става ясно, че се води разследване за извършено престъпление по чл. 308, ал. 1 от НК, което не касае разплащателни ведомости, а представени от лица УП-2 и УП-3.

В съдебно заседание са разпитани свидетелите И. Р. и Щ. Щ.. От показанията на свидетеля Р. се установява, че е работил в ДП „С.“ като основател на първото предприятие П. на СО – „Вагоностроене“, което се е отделило от Б. през 1987 г. До 28.05.1989 г. е бил директор – проектиране и сигурно е подписвал УП-та. Всички железопътни заводи в С. са преминали към „С.“, включително и „Т.“ – трамвайния завод С. и до 1991 г. към „С.“. Сега не съществуват. В момента съществува само железопътният завод в Б. и „Т.“. „С.“ е имал три подразделения, като всички железопътни заводи са се обслужвали от тях, вкл. и до 1991 г., тъй като е трябвало да се довършва задача към трамвайния завод. От разпита на свидетеля Щ. се установява, че е бил директор на „С.“ от 1988 г. до ликвидацията на предприятието през 2012 г.,

като първо е бил началник на строителни обекти, после зам.- директор, директор, зам.-генерален и генерален директор. Заповед от 08.01.1997 г. му е предявявана от синдика Г. Х., като върху заповедта има три печата, защото ДП „С.“ е последното предприятие, което трябвало да събира ведомостите на всички поделения на СО – „Вагоностроене“, „Т.“, на ДФ „С.“ и на всички поделения. Тази заповед му давала право да издава УП-2 и УП-3 за пенсиониране на служители. Предавал е в НОИ разплащателни ведомости и има протоколи за това, но не всички ведомости са приети от НОИ, защото 2015 г. е настъпило изменение на закона. Преди изменението, където и да се намерят ведомости, е бил длъжен да ги предаде, а след това изменение е нямало кой да го упълномощи да предаде непредадените ведомости. В тази връзка е писал писмо до управителя на НОИ, че има непредадени ведомости и НОИ не ги приема. Заявлението-декларация в кориците на делото носи неговия подпис, жалбата до НОИ също. Докато е работил в ДП – „С.“ е имало двама служители с инициали И. Р. – И. Р. и И. Р. – другият свидетел, който е работил през този период, през който и той е работил в ДП – „С.“. Бил е един от директорите, като всички директори са имали право да издават УП-та, по-точно, да ги подписват. На И. Р. лично му е подписал освобождаването от работа и му е издал УП. „С.“ е имало три поделения в С., а извън тях – П. – М., Метални конструкции – В. и Червено знаме – Б.. Трите в С. се занимавали със строителство, а И. Р. е бил проектант. „Т.“ е било поделение към СО – „Машиностроене“. Въпреки, че в приемо-предавателния период за ведомостите е посочен период 1982 г.-1999 г., не са предадени всички документи, които касаят този период. До ден днешен чака НОИ да даде указания как точно ще стане взимането на останалите в него ведомости. Към 1997 г. са извършвали дейност, имало е наети работни лица. Предприятието продължило да работи нормално, дори са връщани големи кредити в процеса на ликвидация. Познава М. Т. С., бил е началник на строителни обекти. УП-2 и УП-3 са издавани от служители и не ги проверява, а само ги подписва. Не може да каже дали тези УП-та са част от предадените ведомости, защото трябва да сравнява по протоколи и по имена. Протоколите за приемане и предаване в НОИ са почнали от 2012 г., а ако тези документи са издадени 2000 г., означава, че са били все още при него ведомостите за тях. В периода 1990 г. - 1997 г. М. Т. е бил началник на Киноцентър - Б. за анимационните филми, бил е началник в ЖП завода на няколко обекта, във „В.“ – предприятие, в което са извършвали ремонти и още други обекти.

Решение № 2153-21-5 от 09.01.2020 г. на директора на ТП на ПОИ С.-град е връчено на жалбоподателя лично на 13.01.2020 г., видно от приложената по делото обратна разписка. С жалба с вх. № 2594/24.01.2020 г. М. Т. С. е оспорил пред АССГ процесното решение, като жалбата е входирана директно в съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата, същата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени

ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му. В процесния случай са издадени от компетентни административни органи съобразно заповед № 134/19.07.2013 г. на директора на ТП на НОИ С.-град и заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ. При постановяването обаче на разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по ПО и Решение № 2153-21-5 от 09.01.2020 г. на директора на ТП на ПОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-206/27.08.2015 г., подадена от М. С., са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

Като основание за постановяване на процесния отказ на ПО да отпусне исканата от С. пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на П.. 4, ал.1 от ПЗР на КСО е посочено, че същият няма изискуемия сбор за осигурителен стаж и възраст от 100 точки. Релевантно за правния спор в случая е дали органът правилно не е зачел положения труд от С. по Трудова книжка № 1021/01.11.1976 г., издадена от Ж. „Г. Д.“ - С., за периодите 01.11.1976 г. – 31.12.1989 г., както и времето от 01.01.1990 г. – 01.07.1990 г. за стаж, оформен от осигурителя ДФ „Т.“ — СО „Вагоностроене“ — С. и за времето от 01.08.1990 г. – 31.12.1996 г., за стаж, оформен от осигурителя ДФ „С.“ СМИ „С.“, Удостоверение обр. УП-30 № Х.-74-65/30.12.1989 г., изд. от осигурителя Ж. „Г. Д.“ - С. за периода 01.11.1976 г. – 31.12.1989 г.; Удостоверение обр. УП-3 № 339/05.04.2000 г. за периода 01.01.1990 г. – 31.12.1996 г., издадено от ДФ „С.“ и Удостоверение обр. УП-2 за периода 01.01.1990 г. – 31.12.1992 г. Длъжностното лице по ПО, а впоследствие и Директорът на ТП на НОИ С.-град, са приели за нередовни УП-30 № Х.-74-65/30.12.1989 г., изд. от осигурителя Ж. „Г. Д.“ – С., Удостоверение обр. УП-3 № 339/05.04.2000 г., и Удостоверение обр. УП-2 № 338/05.04.2000 г., издадени от ДФ „С.“. За да откаже да признае стажа на С., директорът на ТП на НОИ С.-град се е позовал на несъответствия в спорните удостоверения от Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“, без обаче да изследва наличието на съхранявани от работодателите изходящи дневници и съответно на извършено в тях вписване на посочените като издадени от тях удостоверения, респективно да изясни и други относими въпроси. В хода на административното производство по издаване на оспорения административен акт са предприети определени действия за установяване достоверността на данните в посочените удостоверения, но те в никакъв случай не са в достатъчна степен, за да обосноват прецизно изпълнение на задължението на органа по чл. 35 и чл. 36 от АПК. Макар на прима виста да съществува индигия за нередовност на посочените две удостоверения, по отношение на категоризиране на труда и часова ставка, доколкото съдържат реквизити, които не са съществували към датата на издаването им, като това навежда на съмнения за антидатирането им и вероятно за извършено престъпление, за което е сезирана и СГП и се води досъдебно производство, пенсионните органи е следвало служебно да съберат цялата необходима за правилното разглеждане и решаване на случая информация по относимите въпроси. От събраните пред АССГ писмени доказателства се установява, че пенсионните органи не са изискали в хода на административното производство всички относими и необходими за решаване на случая доказателства, поради което и са останали неизяснени значими факти, което е довело до необосновани и неправилни изводи за неоснователност на заявеният от С. осигурителен стаж. По отношение на част от наличната документация, въпреки съответствието й с вписаните в трудовата книжка данни, административният орган я е преценил неправилно и в ущърб на заявителя, като необосновано и незаконосъобразно е отказал признаване на осигурителен стаж.

По отношение на досъдебното производство, по същото няма внесен обвинителен акт, няма влязла в сила присъда и няма как да се тълкува във вреда на жалбоподателя. Истинността на цитираните УП-та не е дискредитирана от нередовностите и несъответствията им от външна страна, предвид неизясняването от страна на административния орган на въпросите: съхраняват ли се изходящи дневници на предприятието и вписани ли са в тях сочените документи, каква е била правно-организационната форма на предприятието през 1996 г. /с оглед откритото производство по несъстоятелност/ и чие е било правомощието да издава и подписва документите. От заповед № 2 от 08.01.1997 г. е видно, че временният синдик е положил печати на СО „Вагостроене“, ДФ „С.“ и ДФ „Т.“. Противно на изведените от органа по чл. 117 от КСО фактически констатации и правни изводи, от събраните доказателства се установява, че част от разплащателната документация в архива на Ж. „Г.Д.“ е била унищожена вследствие на пожар през 1999 г. Установява се също, че със Заповед № 02/08.01.1997 г., временният синдик на ДФ „С.“ е упълномощил последния директор Щ. Щ. да събира и съхранява всички разплащателни ведомости, досиета и документи, касаещи дейността на „С.“, да издава Удостоверения обр. № 30, УП-2 и да оформя трудовите книжки и други документи, необходими за пенсиониране. Видно от данните по делото, част от ведомостите на ДФ „С.“ са предадени в НОИ именно от Щ., като по отношение на друга част от тях неправомерно е отказано приемането им от страна на НОИ. Тъй като в издаденото от фирмата удостоверение не е било отразено къде се намират изплащателните документи, решаващият орган е следвало служебно да изясни в хода на производството пред него всички тези обстоятелства, както и ако е необходимо да укаже на заявителя да предостави допълнителна информация за установяването им. Административният орган не е сторил това, въпреки правомощията си по чл. 5, ал. 10 от КСО, действащ към 08.01.2015 г. - датата на подаване на заявлението на С. и на чл. 3 - 6 от Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правопреемник /Инструкцията/, и приемайки липсата на правопреемство между СО „Вагостроене“ и ДФ „С.“. С цитираната разпоредба на чл. 5, ал. 10 от КСО (действаща към датата на подаване на заявлението) законодателят е въвел изискването при прекратяване на дейността на осигурителите, които нямат правопреемник, разплащателните ведомости да се предават в съответното териториално поделение Националния осигурителен институт, освен ако в закон не е определен друг ред за съхраняването им. Именно прекратяването на дейността на дружеството поражда задължение за предаване на разплащателните ведомости в съответното ТП на НОИ. С Инструкцията се уреждат редът и условията за предаването, приемането, изземването, обработването, съхраняването и използването на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правопреемник. Съобразно нормата на чл. 3 от Инструкцията разплащателни ведомости на прекратени осигурители, които нямат правопреемник, не могат да се унищожават. Лицата, които държат или знаят местонахождението на такива документи, уведомяват съответното ТП на НОИ за тях. Следователно и с оглед писмото на управителя на НОИ от 30.01.2015 г., осигурителният институт е бил длъжен да приеме разплащателните ведомости изходящи от ДФ „С.“, независимо, че към дата 18.09.2015 г. не е съществувало нормативно установено корелативно задължение на лицата, които знаят за тяхното местонахождение, да уведомят осигурителя за това. Оттук следва обоснован извод, че НОИ като не е приел ведомостите от осигурителя, е действал недобросъвестно. Административният орган не е изискал информация съхраняват ли се изходящи дневници на процесните работодатели и вписани ли са в тях издадените на С. и оспорени от

административния орган удостоверения. Необходимостта от установяване на тези факти и обстоятелства произтича от същественото им значение за признаването или непризнаването на спорния между страните осигурителен стаж, като е следвало да бъде сторено в рамките на предприета проверка по реда на чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО, каквато в случая липсва. В такава проверка при условията на чл. 108, ал. 2 от КСО, би било възможно да се изискат документи и се установят данни по отношение на осигурителите и по отношение на подписалите съответните УП-та.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че с Разпореждане № 5 на Бюрото на МС от 27.01.1987 г. /ДВ бр. 11/10.02.1987 г./, Ж. „Г.Д.“ – С. преминава от СО „Български държавни железници“ в създаденото СО „Вагоностроене“, а с Решение № 50/30.03.1989 г. на МС на НРБ, се образува ДФ „Т.“, която поема активите и пасивите и другите права и задължения на СО „Вагоностроене“, ЖЗ „Г. Д.“ и други, които се прекратяват като ЮЛ. Видно от заповед № 54/14.06.1990 г. на Министерство на икономиката и планирането, от имуществото на ДФ „Т.“ се предоставят 829 000 лв. за образуване на ДФ „С.“, като последната поема съответна част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на ДФ „Т.“ по баланса ѝ към 31.05.1990 г. Установено е също, че поделенията на СО „Вагоностроене“ са продължили да съществуват като такива и след 1989 г., както в ДФ „Т.“ /периода 1989 г. – 1990 г./, така и в ДФ „С.“ след 1991 г., като са осъществявали дейност. Посочените факти и обстоятелства е можело да бъдат изяснени и установени от решаващия орган, в случай, че бе изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36, ал. 1 и ал. 3 от АПК, а именно да събере служебно, провери и прецени всички относими и необходими за правилното произнасяне по заявлението на С. доказателства. В нарушение на горепосочените задължения и основни принципи в административното производство, съобразно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от АПК, решаващият орган се е произнесъл при неизяснена фактическа обстановка, което е довело до постановяване на необоснован и незаконосъобразен административен акт.

В настоящия случай не са били обект на обсъждане от страна на административния орган представените по делото Заявление-Декларация на основание чл. 5, ал. 10 от КСО от Щ. Щ. от 15.07.2014 г., Приемо-предавателен протокол № 4696/28.07.2014 г., издаден от ТП на НОИ С.-град, с който приемателна комисия, назначена със заповед № 802/30.12.2010 г. на Директора на ТП на НОИ, приема от Щ. Щ. Щ. до Управителя на НОИ с вх. № 94щ-19-1/07.01.2015г., при положение, че същите са относими към производството, доколкото със Заповед № 02/08.01.1997г., издадена от временния синдик на ДФ „С.“ Г. Х. е упълномощен Щ. Щ. в качеството на директор на ДФ „С.“ да представи списък на извършените плащания за периода 1996 г.; да представи поименен списък на начислени и неизплатени трудови възнаграждения на персонала до 30.01.1997 г.; до второ разпореждане да събира, съхранява всички разплащателни ведомости, досиета, останали документи, касаещи дейността на ДФ „С.“; да издава обр. 30, УП-2, оформя трудовите книжки и други документи, необходими за пенсиониране. Именно с факта, че към 08.01.1997 г. е било налице такова упълномощаване не се подкрепят твърденията на ответника, че държавната фирма не е извършвала каквато и да било дейност. Още повече, че обявяването ѝ в неплатежоспособност и откриването на производство по несъстоятелност не означава автоматично спиране на дейността, при положение, че фирмата е заличена служебно едва през 2012 г. В допълнение, като се прибави и обстоятелството, че в архива на дружеството е възникнал пожар на 09.12.1999 г., липсата на данни в разплащателните документи на осигурителя за определен период за М. С., не следва да се тълкува в негова вреда. Обстоятелството, че се касае за проблем, засягащ голям брой работници, които в периода на прехода след 10.11.1989 г. са работили в

СО "Вагоностроене" – С., настъпилите трансформации на СО "Вагоностроене" – С. в ДФ, обнародвани в ДВ, бр. 40/26.05.1989 г., където продължава да съществува ЖП Завод – С., прекратяването на ДФ от 30.06.1991 г. със Заповед № РД-17-107/28.06.1991 г. на Министъра на индустрията, търговията и услугите, създаването от ДФ "С.", промените, извършени в „Железопътен завод – С.“, свързани с промяна на наименованието му, оповестено чрез ДВ, бр. 57/12.07.2005 г., създаване на различни нови подразделения, без да е напълно ясно към кое обединение се водят, е допринесло за хаоса в пенсионна документация, подписвана от различни лица, като в крайна сметка потърпевши се оказват работещите. Всички тези факти и обстоятелства са били известни на ПО и на Директора на ТП на НОИ С.–град, като тежестта от лошото управление и хаоса в документацията на държавната фирма в крайна сметка се поемат от работещите в нея, вместо да се стори необходимото и да се извърши пълна и обективна проверка при наличните доказателства, като например се изискат разплащателните ведомости от упълномощеното лице.

Тук следва да се посочи, че отбелязванията в представената от С. трудова книжка, чиято материална доказателствена сила като официален документ не е оборена по надлежния ред, са годно и достатъчно убедително доказателство за установяване на спорния стаж. Съгласно нормата на чл. 347 от Кодекса на труда трудовата книжка е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника и служителя. В нея се вписва съдържанието по чл. 349 от КТ, което е информация за елементите на трудовото правоотношение. Този официален документ установява фактите в него и те могат да бъдат приети за недействителни само след оспорването му по предвидения за това ред. Оспорването в настоящото производство по реда на чл. 193 от ГПК от представителя на административния орган не доведе до оборване на доказателствената сила на трудовата книжка като официален удостоверителен документ. А., дори да се приеме, че подписите в УП-2 и УП-30 не са положени от ръководителя, то следва да се има предвид, че те съдържат и друг подпис, както и печат, и тяхната истинност не е дискредитирана с оглед неизясняването от страна на административния орган, дали се съхраняват изходящи дневници на предприятието и вписани ли са в тях цитираните документи. Съобразно чл. 40, ал. 3 от НПОС, документите по ал. 1 и ал. 2 (включително и трудовите книжки) се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Т.е. трудовата книжка е вторичен носител на информация, която е възпроизведена от друг документ, в който тази същата информация е била отразена за пръв път. Но това не променя законодателно установения статус на трудовата книжка на официален удостоверителен документ и не изключва задължението на административния орган да провери, обсъди и съобрази отразените в нея факти при разрешаването на конкретния случай. Съобразно нормата на чл. 40, ал. 1 от НПОС, установяването на осигурителния стаж се извършва с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя, и с данните по чл. 5, ал. 4 от КСО. Като официални документи, те се ползват с материална доказателствена сила и административният орган е длъжен да зачете отразения в тях осигурителен стаж, още повече, че в случая спорният стаж на С. е отразен в надлежно съставена и заверена трудова книжка. От представеното по делото заверено копие е видно, че работодателят е отразил с думи и цифри изслужено време на длъжност „бояджия“ и „началник строителен обект“ за посочените по-горе периоди и съответните трудови възнаграждения, които са съответно променяни във времето. При наличието на тези данни, оспореният стаж неоснователно не е бил приет от ПО. В случая всичко изброено и необходимо не е

сторено. Съобразно разпоредбата на чл. 36, ал. 3 от АПК, всички събрани доказателства в хода на процедурата се преценяват от административния орган, а в настоящия случай е игнорирана материалната доказателствена сила на представената от С. трудова книжка. Изложеното безспорно води до извод, че оспорените административни актове са постановени при несъобразяване с целта на закона. Административният орган е следвало служебно да изясни тези значими за случая факти и като не е сторил това е постановил незаконосъобразен административен акт, поради допуснати съществени нарушения на производствените правила. /В този смисъл Решение № 12392 от 03.12.2021 г. по АД № 6009/2021 г. на ВАС, Шесто отделение/

Ето защо, предвид изложеното, оспореното Решение № 2153-21-5 от 09.01.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване ТП на НОИ С.-град, следва да бъдат отменени, а делото следва да се върне като преписка на административния орган в качеството му на длъжностно лице по чл. 98 от КСО, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ, който да се произнесе по заявлението на С. за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

При новото произнасяне административния орган следва да събере служебно всички доказателствата, които имат отношение с процесния случай по заявление вх. № МП-3363/08.01.2015 г., като издаде съответния индивидуален административен акт, след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, и обсъди обясненията и възраженията, ако такива са дадени в хода на процедурата. /В този смисъл Решение № 3177 от 13.03.2018 г. по АД № 312/2017 г. на ВАС; Шесто отделение, Решение № 3563 от 20.03.2018 г. по АД № 10735/2017 г. на ВАС, Шесто отделение; Решение № 13521 от 8.11.2017 г. по АД № 7991/2016 г. на ВАС, Шесто отделение, Решение № 1478 от 05.02.2019 г. по АД № 8125/2018 г. на ВАС, Шесто отделение/

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното изявление на адв. Х., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него разноски в производството, съгласно представения Списък по чл. 80 от ГПК и представените доказателства за извършено плащане на адвокатско възнаграждение с разписка от 22.01.2020 г.

Водим от горното, Административен съд- София град, Трето отделение, 62-и състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Т. С., Решение № 2153-21-5 от 09.01.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-206/27.08.2015 г., подадена срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.-град, да заплати на М. Т. С., сторените по делото разноски за адвокатски хонорар в размер на 500 (петстотин) лева.

ИЗПРАЩА преписката на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО при ТП на НОИ С. град, за ново произнасяне по Заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, подадено от М. Т. С., съобразно дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.